

Mál nr. 136/2016**M****og****vátryggingafélagið V v/ kaskótryggingar bifreiðar.****Ágreiningur um hvort vátrygging hafi verið í gildi þegar bifreið skemmdist í umferðaróhappi.****Gögn.**

Málskot, móttakið 27.4.2016.2016, ásamt fylgigögnum.

Bréf V, dags. 23.5.2016, ásamt fylgigögnum.

Athugasemdir M, dags. 13.6.2016.

Málsatvik.

M hafði í gildi kaskótryggingu hjá V vegna bifreiðar sinnar, A, auk annarra vátrygginga. Hinn 30. júlí 2014 var M í vanskilum með iðgjöld nokkurra vátrygginga, þ. á m. vegna kaskótryggingar A fyrir tímabilið 23.06.2014-31.12.2014 samkvæmt skirteini að fjárhæð 30.452 krónur. Með innheimtuviðvörun sem send var M hinn sama dag var vakin athygli hans á vanskilunum. Með bréfi 13. ágúst sama ár var M minntur á vanskilin og hann hvattur til að ganga frá greiðslum svo komast mætti hjá innheimtuaðgerðum af hálfu V. Lokaaðvörun var send M með orðsendingu 24. september sama ár. Var skorað á hann að greiða iðgjaldaskuldir sínar eða semja um greiðslu þeirra innan 14 daga frá dagsetningu orðsendingarinnar. Að öðrum kosti myndu þær vátryggingar sem tilgreindar eru í orðsendingunni falla úr gildi að liðnum greiðslufrestinum. Meðal hinna tilgreindu vátrygginga var fyrrgreind kaskótrygging A fyrir tímabilið 23.06.2014-31.12.2014, en einnig kaskótrygging vegna þessarar sömu bifreiðar fyrir tímabilið 27.02.2013-31.12.2013 samkvæmt skirteini að fjárhæð 40.655 krónur, svo og fyrir tímabilið 01.01.2014-31.12.2014 samkvæmt síðastgreindu skirteinisnúmeri að fjárhæð 15.339 krónur. Með útbornu ábyrgðarbréfi V, dags. 13. október 2014, var M tilkynnt að kaskótrygging A hafi verið felld úr gildi vegna vanskila á iðgjaldi. Bréfið mun hafa verið afhent 15. sama mánaðar.

Hinn 20. janúar 2015 greiddi M inn á iðgjaldaskuldir sínar hjá V, þ. á m. vegna kaskótryggingar A 40.655 krónur fyrir tímabilið 27.02.2013-31.12.2013, 15.339 krónur (39.443-24.104) fyrir tímabilið 01.01.2014-21.05.2014 og 17.818 krónur (30.452-12.634) fyrir tímabilið 23.06.2014-13.10.2014, en við lok síðasta tímabilsins var kaskótryggingin felld niður vegna vanskila eins og áður greinir.

Hinn 27. mars 2015 greiddi M vanskil vegna ábyrgðartryggingar A, 54.404 krónur fyrir tímabilið 27.02.2013-31.12.2013, 20.802 krónur (53.490-32.688) fyrir tímabilið 01.01.2014-21.05.2014 og 24.209 krónur (41.375-17.166) fyrir tímabilið 23.06.2014-13.10.2014. Hinn 22. október 2015 greiddi svo M 49.658 krónur vegna ábyrgðartryggingar A fyrir tímabilið 27.03.2015-31.12.2015. Þegar M greiddi síðastgreinda iðgjaldið skráði starfsmaður V svofellða athugasemd í annál skirteinisins: „Trygging xxx gefin út, fnr. xxx gildir frá 27.03.15. Hefði átt að setja þessa tr. í gang þegar þetta var greitt. Minn feill en hann samþykkur því að taka frá þeim tíma og sleppa kaskótr. eins og er.“

Að kvöldi 4. nóvember 2015 varð M fyrir því óhappi að A skemmdist í bílveltu. Í kjölfarið hafði M símasamband við V þar sem hann tjáði starfsmanni V að hann hefði velt A deginum áður og spurðist svo fyrir um það hvort bifreiðin hafi verið kaskótryggð. Var hann þá upplýstur um að engin kaskótrygging væri í gildi vegna bifreiðarinnar. M hefur ekki fallist á afstöðu V. Hann kveðst aldrei hafa fengið í hendur fyrrgreint bréf frá 24. september 2014 auk þess sem þar segi að sérstök tilkynning verði send út áður en komi til niðurfellingar. Enn fremur kveðst M hafa greitt 123.000 krónur inn á iðgjaldaskuldina 20. janúar 2015 en verið ósáttur við hvernig greiðslunni var ráðstafað og árangurslaust gert athugasemdir þar að lútandi við þjónustufulltrúa hjá V. Þá hafi hann einnig greitt 17.804 krónur inn á skuldina 13. mars sama ár og síðan 185.503 krónur 27. sama mánaðar. Frá fyrstu tíð hafi hann átt sín vátryggingaviðskipti við V og forvera þess og

síðastliðin 8 til 10 ár hafi hann greitt iðgjöldin með svipuðum hætti og síðustu misseri þótt hann hafi ekki samið um fastar mánaðargreiðslur.

Álit.

Samkvæmt gögnum málsins verður að telja ljóst að M var í nokkrum vanskilum með iðgjöld sín hjá V í lok júlí 2014, þ. á m. vegna kaskótryggingar A. Þeirrar skuldar var getið í bréfi V til M 30. júlí 2014 og hann hvattur til greiðslu skuldarinnar og það síðan áréttað í bréfi 13. ágúst sama ár. Þótt þess sé ekki getið í gögnum málsins þykir mega miða við að M hafi einnig verið krafinn um greiðslu skuldarinnar innan tiltekins frests þegar váttryggingin tók gildi 23. júní sama ár, sbr. 1. mgr. 32. gr. laga nr. 30/2004 um váttryggingarsamninga (vsl.).

Samkvæmt 1. mgr. 33. gr. vsl. getur félagið losnað undan ábyrgð með því að senda nýja tilkynningu þar sem greiðslu er krafist innan 14 daga, ef iðgjald er ekki greitt þegar greiðslufresti lýkur skv. 1. mgr. 32. gr. Tilkynningin skal skýrlega bera með sér að váttryggingin falli niður ef iðgjaldið er ekki greitt innan hins tilskilda frests. Svo sem fyrr greinir sendi V bréf til M, dags. 24. september 2014, sem bar yfirskriftina „Lokaaðvörun“. Þar var skorað á M að greiða skuldina innan 14 daga frá dagsetningu bréfsins. Jafnframt var tekið fram með breiðu lettri að váttryggingar þær sem taldar eru upp í bréfinu falli niður verði skuldin ekki greidd eða um hana samið innan hins tilskilda frests. Verður að telja að með þessu hafi skýrlega komið fram í bréfinu að hinar tilgreindu váttryggingar, þ. á m. kaskótryggingin vegna A, myndu falla niður að liðnum 14 dögum frá dagsetningu bréfsins, ef iðgjöld vegna þeirra væru þá enn ógreidd eða ósamið um greiðslu þeirra. Bréf þetta fullnægði að öllu leyti þeim skilyrðum sem 1. mgr. 33. gr. vsl. kveður á um svo það geti talist lögmætur undanfari þess að váttryggingin sé felld niður vegna vangaldins iðgjalds. M hefur að vísu andmælt því að bréf þetta hafi borist honum á sínum tíma. Afrit bréfsins sem liggur fyrir í málinu ber með sér að það er stílað á nafn M og heimilisfang hans. Ekki er ástæða til að draga í efa að það hafi verið sent um það leyti sem það er dagsett og í kjölfarið borist á heimili M. Eru því ekki efni til að fallast á mótbáru M að þessu leyti. Því til áréttingar ber að hafa í huga að M var með útbornu ábyrgðarbréfi 13. október 2014 tilkynnt það sérstaklega að kaskótrygging A hafi verið felld úr gildi. Að þessu virtu þykir mega slá því föstu að þann dag hafi kaskótryggingin fallið úr gildi.

Í fyrri málslíð 3. mgr. 33. gr. segir að líta beri á greiðslu iðgjalds sem ósk um nýja váttryggingu, ef það er greitt eftir lok greiðslufrestsins í 1. mgr. Í byrjun árs 2015 greiddi M einungis iðgjöld vegna kaskótryggingar A fram til þess tíma er váttryggingin var felld niður 13. október 2014. Þegar M greiddi hinn 22. október 2015 vangaldið iðgjald vegna ábyrgðartryggingar A fyrir tímabilið 27.03.2015-31.12.2015 var um það rætt milli M og þjónustufulltrúa V að hann myndi að svo stöddu sleppa því að kaupa kaskótryggingu fyrir bifreiðina, eins og fram kom í skráningu þjónustufulltrúans í annál ábyrgðartryggingarskírteinisins. Þá verður ekki ráðið að eftir innborgunina 20. janúar 2015 hafi M ætlast til þess að hann fengi að greiða iðgjald fyrir kaskótrygginguna allt váttryggingartímabilið frá 23.06.2014-31.12.2014 í stað þess að greiða einungis fyrir tímabilið 23.06.2014-13.10.2014 er váttryggingin var felld úr gildi. Í ljósi alls þessa verður að telja að með greiðslum þeim sem M innti af hendi inn á iðgjaldaskuldir sínar í byrjun árs 2015 hafi ekki falist beiðni um nýja kaskótryggingu fyrir A í skilningi 3. mgr. 33. gr. vsl. Verður því ekki hjá því komist að líta svo á að M hafi ekki haft kaskótryggingu í gildi hjá V þegar tjón varð á A í umferðaróhappinu 4. nóvember 2015. Hann á því ekki rétt á bótum hjá V.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum hjá V.

Reykjavík, 24. júní 2016.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.